

jako by soud mohl sám zkoumati, jsou-li tu podmínky zákona o zabrání velkého majetku pozemkového; — a jako by soud byl oprávněn, po případě povinen hájiti domnělá práva stěžovatele proti rozhodnutí pozemkového úřadu, jež pokládá za protizákonné. Tento názor přiči se jasnému a jakoukoliv pochybnost vylučujícímu doslovu ustanovení § 7 odstavec první zákona ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n., dle něhož jediné pozemkovému úřadu přísluší vyšetřiti veškerou zabranou půdu, uvést ji v patrnost knihovní poznámkou, rozhodovati o tom, které objekty ze záboru jsou vyloučeny a propočistěti ze záboru pozemky; jakož i ustanovení § 18 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., v němž zcela přesně se stanoví, že, vznesena-li vlastníkem požadovaného pozemku námitka, že pozemek není státem zabrán, soud v y ž á d á si, pokud námitka ta není vyvrácena příslušnou knihovní poznámkou (t. j. poznámkou ve smyslu § 16 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n.), posudek pozemkového úřadu, který jest pro soud z á v a z n ý. Soud není tedy oprávněn rozhodovati o tom, zda požadovaný pozemek jest státem zabrán, nebo dokonce přezkoumati posudek pozemkového úřadu. Příslušné vývody dovolacího rekursu zůstávají proto bez povšimnutí. V tom však lze přisvědčiti stěžovateli, že posudek pozemkového úřadu, jak podán byl, nevylučuje pochybností, zda se vztahuje právě také na požadovaný pozemek. Okresní soud dotázal se pozemkového úřadu zcela všeobecně, zda-li pozemkový majetek propachtovatelův jest státem zabrán, a pozemkový úřad stejně všeobecně odpověděl, že pozemkový majetek propachtovatelův jest podle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. státem zabrán. Při tomto znění posudku zůstalo nejasným, měl-li pozemkový úřad na mysli také řečený pozemek, v pozemkové knize zapsaný a část zpupného (dle tvrzení nepatrného) majetku stěžovatelova tvořící nebo snad jen svěrenský majetek pozemkový, v zemských deskách zapsaný. Tato nejasnost měla býti vysvětlena. Že se tak nestalo, odporuje § 2 čís. 5 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.

Čís. 826.

Otec není zpravidla povinen, by platil výživné pro dítě, jež se proti jeho vůli bez podstatné příčiny zdržuje mimo jeho domácnost.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1087/20.)

O b a n i ž š í s o u d y uznaly manželského otce povinným, by platil svým dětem, žijícím odděleně s matkou, výživné. D ů v o d y: Jde-li v případě tomto o přerušení společné domácnosti a z čí viny, jest nerozhodným, jelikož se nejedná o výživu manželky, nýbrž nezl. dětí. Otec jest dle § 141 obč. zák. povinen poskytnouti dětem výživu. Jest zjištěno, že stěžovatel výživy té dětem neposkytuje a že by byl nemajetným, aby povinnost ta spadala dle § 143 obč. zák. na matku, ani netvrdí.

N e j v y š š í s o u d usnesení nižších soudů zrušil a uložil soudu první stolice, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nezl. děti, které se domáhají placení výživného na svém manž. otci, nežijí s ním ve společné domácnosti. Otec může se však dle § 145 obč.

zák. domáhati toho, aby s ním společnou domácnost sdílely. Výživu dítek jest pak, pokud se to srovnává s účelem výchovy a pokud zvláštní okolnosti toho nevyžadují, ve společné domácnosti poskytnouti. Následkem toho není otec zpravidla povinen, aby platil výživné pro dítku, která proti jeho vůli, anižby bylo proto dostatečné příčiny, zdržují se mimo jeho domácnost. Tyto okolnosti, povinnost ku placení výživného odůvodňující, nebyly soudy nižšími vyšetřeny, nebylo proto možno o uplatňovaném nároku rozhodnouti, a byla usnesení soudů nižších stolic zrušena a nařízeno, aby soudem první stolice bylo vyšetřeno, zda-li na pravdě se zakládá tvrzení otce, že dítku proti jeho vůli byla ze společné domácnosti odvedena a u matky bydlejí a zda-li jest pro to dostatečné příčiny — a pak znovu rozhodnuto.

Čís. 827.

Poučiti účastníky o opravných prostředcích v opatření nesporného řízení se sice doporučuje, není však nutným.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1114/20.)

V řízení o požadovacím nároku drobných pachtýřů odmítl rekursní soud stížnost vlastníka jako opožděnou. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu vlastníka do odmítacího usnesení.

Důvody:

Ve stížnosti vytýká stěžovatel vadnost řízení, jelikož usnesení rekursního soudu neobsahovalo poučení o právních prostředcích, ani o lhůtě k nim. Stížnost není ospravedlněna. Třeba že se doporučuje, aby k usnesením, vydaným v nesporném řízení, bylo připojeno poučení uvedeného obsahu, nelze v tom případě, nestalo-li se tak, pokládati řízení za vadné, jelikož jednak není předpisu zákonného, který by připojení takového poučení nařizoval, jednak pak v čís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. (§ 9—15) lhůty k opravným prostředkům jsou určitě uvedeny a vedle § 2 obč. zák. nikdo se nemůže vymlouvat na neznalost zákona řádně vyhlášeného.

Čís. 828.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Nevadí, užíval-li pachtýř, potřebující pozemku ku své výživě, k některým úkonům obdělávacím též osob zjednaných.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1121/20.)

Soud první stolice zamítl návrh pachtýřův, by mu byly pachtované pozemky přiřčeny do vlastnictví, ježto, jak sám udal, neobdělával požadovaných pozemků sám, nýbrž najatými dělníky, kdežto požadovací zákon v § 3 přiznává nárok jen tomu pachtýři, jenž požadované pozemky